

TẬP 5

HỒI 46

Thoát Nạn

Những việc xảy ra trong quá khứ này đã để lại một vết thương sâu hoắm trong lòng Bích Dao, cô tự nhủ với bản thân, những năm tháng đó mãi mãi sẽ vùi chôn trong tâm khảm. Nhưng không hiểu sao trong những giờ phút đối mặt với sinh tử, lại hồi tưởng về những chuyện xưa cũ, có lẽ do tâm thần kích động, cộng thêm với mấy ngày thiếu ăn, tinh thần và thân thể cũng yếu đi nhiều, nửa mê nửa tỉnh mà nói ra hết.

Trương Tiểu Phàm cầm chặt tay Bích Dao, thiếu nữ ma giáo này trong nhất thời vẫn chìm trong giấc ngủ say, bất giác lắc đầu cười khổ, chỉ mấy phút trước, bản thân hắn vừa từ Quỷ Môn Quan trở về sau cơn bệnh, vậy mà lần này không ngờ lại đến lượt Bích Dao. Hai kẻ trong hang động, người nọ nối tiếp người kia lâm bệnh, thực sự không chết đã là may lắm rồi.

Trương Tiểu Phàm qua hết mấy cơn dồn dập, tự nhiên mắt cũng díp lại, song không thể ngủ được, hắn phải giữ tư thế ngồi thẳng cứng đờ cả người chỉ vì Bích Dao đang nằm dài ra tựa vào người hắn, nhìn cô ấy với gương mặt tiêu tụy nhợt nhạt lại pha lẫn vẻ đau khổ bi thương, Trương Tiểu Phàm thật không muốn rời xa chút nào. Nhưng ngồi như thế chẳng phải dễ dàng gì, hắn ngồi trên sàn một chân co lại một chân duỗi ra, ngồi nghiêng mà thân thẳng như một cây bút dựng đứng, chẳng phải chỗ đó khó ngồi, vì ngồi lâu quá mà mỗi chỗ trên người trở nên tê buốt, đau đớn không nói nên lời, lại thêm Bích Dao nắm chặt người hắn, ngón tay ấn mạnh, trong giấc ngủ liên tưởng tới quá khứ đau thương của mình, sức mạnh ấy không những giảm mà còn tăng lên bội phần, Trương Tiểu Phàm bất giác cảm thấy đau nhói tận xương tủy. Chỉ vì hắn bản tính vốn là người kiên nhẫn giỏi chịu đựng, hai hàm răng cắn chặt mà chịu đau, chứ đổi lại là người khác, chắc nhảy dựng lên từ lâu rồi. Bất quá vì lòng khoan dung mà phải thế, nhưng tự nhiên nhận lấy đau khổ vào mình thật không phải nhẹ nhàng gì cho cam, Trương Tiểu Phàm trong lòng kêu khổ, song không chịu rời đi mà vẫn ngồi yên ở đó, giây lát sau, cơn buồn ngủ mạnh mẽ ập tới cùng với cái tê cứng của toàn thân, vẫn trong tư thế như vậy, Trương Tiểu Phàm từ từ chìm vào giấc ngủ...

oOo

"Ahhhh..."

Trương Tiểu Phàm đuổi người thức dậy, thấy toàn thân đau nhức, bất giác thở dài một cái, đột nhiên nhận ra rằng bản thân mình không biết từ lúc nào đã nằm dài ra trên sàn, còn Bích Dao bên cạnh đã biến mất không một dấu vết. Trương Tiểu Phàm vô cùng kinh ngạc, quay người nhìn khắp bốn phương tám hướng, tuy nhiên một cái bóng của Bích Dao cũng không thấy, cả cái sơn động trống rỗng, nhất thời cả một tiếng động cũng không nghe. Trương Tiểu Phàm đột nhiên rúng động, trong đầu xuất hiện ý nghĩ rất đáng sợ, có khi nào bộ xương khô trong sơn động tự nhiên sống lại hay không? Hắn nhú mày lại, cố không nghĩ tới chuyện đó nữa, đoạn đứng dậy đi tìm Bích Dao. Hắn tìm trong "Thiên Thu" thạch thất, rồi cả đến gian bảo thất cất giấu kho tàng, cũng không thấy bóng Bích Dao đâu. Trương Tiểu Phàm dừng lại nghĩ ngợi một lúc rồi đi ra phía ngoài, quả nhiên như dự đoán, đến nơi đặt hai bức tượng tà thần của Ma giáo thì thấy Bích Dao đang ở đó.

Cô đang quỳ trước bức tượng U Minh Thánh Mẫu gương mặt hiền từ và Thiên Sát Minh Vương nhe nanh múa vuốt, đôi vai đang rung lên bần bật, tuy đã hết sức kìm nén song không khỏi phát ra những tiếng nấc nghẹn trong cổ. Hình như là đang khóc rất nhiều.

Trương Tiểu Phàm đứng ở bên cạnh, dù cho có trí tưởng tượng phong phú thế nào, cũng không dám nghĩ cô gái ma giáo nhất mực kiên cường, háo thắng trước mặt mà hắn gặp lúc trước, lại gục đầu khóc than không dứt như vậy. Hắn đứng ở bên cạnh, phút chốc cũng không biết phải làm gì nhưng cũng từ từ bước lại, ngại ngùng cất lời: "Cô, híc, cô, cô đừng... đừng khóc nữa mà !"

Trương Tiểu Phàm nói chưa hết câu, Bích Dao nghe mấy lời đó của hắn, tận sâu trong cõi lòng đau khổ cố nén bấy lâu đột nhiên vỡ òa, tuôn trào hết ra bên ngoài, tiếng nấc mỗi lúc một nhiều, rồi bất chợt khóc to lên thành tiếng, vô cùng bi thương. Khuôn mặt Bích Dao vốn đã đẹp như ngọc, trong giây phút này những giọt nước mắt đọng lại trên đó là không khác gì những hạt châu long lanh. Trương Tiểu Phàm trơ mắt nhìn ngây dại, hắn về tuổi tác vốn chỉ là một gã thiếu niên, làm sao hiểu được hết tâm tư của người con gái, tự nhiên tinh thần bấn loạn, nghĩ rằng Bích Dao vì sự xuất hiện của hắn mà khóc to thêm, liền nói bằng một giọng lắp bắp: "Cô, cô không muốn, cái, cái này... ta, ta, cô, cô không, ý ta là ta..."

Bích Dao nước mắt rờn rờn, nhìn bộ dạng lúng túng của Trương Tiểu Phàm, khẽ lắc đầu, miệng cắn chặt không nói một lời nào, song nỗi thương tâm đã vượt ra ngoài giới hạn của sự chịu đựng, những giọt nước mắt dường như nén lại cả vạn năm rồi, nội trong một lúc đó thôi, tuôn trào hết ra ngoài, trong lúc đó buột miệng nói: "Có phải ta, phải chăng chính ta đã giết hại mẫu thân ta?" Vết thương dường như đã hằn sâu trong quá khứ của Bích Dao làm cho lời nói trở nên thương tâm một cách kỳ lạ.

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng vừa suy nhược vừa đau khổ của Bích Dao, trong lòng chợt thấy hoảng hốt, hình ảnh của quá khứ chợt hiện, tự nghĩ không biết có giống với thời khắc này hay không, liền nói: "Không có đâu..." Hắn bước đến gần bên Bích Dao, nói bằng một giọng nhẹ nhàng và sâu lắng: "Mẫu thân là người thương cô nhất trên đời, vả lại lúc ấy cô còn bé quá, chưa hiểu biết nhiều, làm sao có thể đả thương người khác được?"

Bích Dao nức nở: "Nhưng, cha ta hận ta vô cùng, ta biết ông ấy hận ta sao không chết đi, mà lại hại chết thân mẫu ta..."

Trương Tiểu Phàm khẽ nói: "Không có đâu, cô đừng nghĩ quẩn, nếu cha cô trách hận cô, ông ấy đã chẳng cứu cô làm gì, mấy năm qua, ông ấy đâu có lần nào đối xử tệ với cô, đúng không?"

Cả người Bích Dao run lên, gương mặt bỗng trở nên trắng bệch, Trương Tiểu Phàm đứng yên nhìn Bích Dao, tự nhiên thấy cô đẹp một cách lạ lùng, như hoa như ngọc, lại thêm nét thương tâm phảng phất trên mặt, thật là làm xúc động lòng người. Đến khi Bích Dao ngước lên, bằng đôi mắt ướt đẫm nhìn Trương Tiểu Phàm, hắn không dám nhìn thẳng vào mặt cô, mới liếc đi chỗ khác.

Một lúc lâu sau, Bích Dao đột nhiên mở lời, bằng một giọng xa xôi: "Người thật là một người tốt..."

Trương Tiểu Phàm nếu không chìm trong suy tư, nhất thời có lẽ đã nhảy cẫng lên rồi, nhưng hắn lập tức trấn tĩnh, cười nói: "Không có đâu, chỉ vì chúng ta sớm muộn gì rồi cũng sẽ chết tại nơi đây, tại lúc này trước khi đối diện cái chết, ít nhiều ta chỉ muốn làm an lòng cô nương, thật không có tính toán chi cả."

Bích Dao ngưng thôi không khóc nữa, từ từ đưa tay lên gạt nước mắt, đoạn thở dài nói: "Chúng ta thật phải chết ở nơi này sao...", nói đến đây, Bích Dao đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, liền hỏi Trương Tiểu Phàm: "Ta và người cùng chết tại nơi này, trong lòng người có chút nuối tiếc gì không?" Trương Tiểu Phàm khẽ run lên, trong tâm tưởng thoáng qua không biết bao nhiêu hình ảnh đẹp của quá khứ, tựa hồ trong giây phút, hắn

được trở về lại Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong: "Ta tự nhiên thấy có chút nuối tiếc", hắn nói bằng một giọng vừa nhẹ lại vừa rất sâu thẳm.

Nghe những lời đó, phản ứng của Bích Dao lập tức chùng xuống, cô nói: "Hừm, trong Thánh giáo, thiết không biết bao nhiêu người muốn được cùng chết với ta, người thật không biết mình là ai?"

Trương Tiểu Phàm nộ khí xung thiên, nhưng liếc nhìn Bích Dao một cái, cơn giận tự nhiên tiêu biến đi đâu mất, vừa thở dài vừa lắc đầu: "Có lẽ chỉ cần được chôn trên Đại Trúc Phong, thật sự chết không hối tiếc."

Bích Dao vẻ mặt thâm trầm, đưa mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, im lặng một lúc lâu rồi nói: "Người làm việc cùng với Linh Nhi sư tỷ của người trong đó à?"

Trương Tiểu Phàm nháy dựng lên, tay chỉ vào Bích Dao, hỏi bằng giọng vô cùng kinh ngạc: "Cô, làm sao mà cô biết?"

Bích Dao quay đầu lại nói: "Thì người trước đây ít lâu, trong lúc trọng bệnh nói mơ nên ta nghe được."

Trương Tiểu Phàm mặt mày ngây dại, muốn nói lời cải chính với Bích Dao, song nghĩ thầm sớm muộn gì hắn cũng chết tại nơi này với cô ta, lúc đó chẳng những không có cơ hội nào gặp lại sư tỷ, chỉ sợ sau khi chết đi, biến thành oan hồn rồi, chẳng có mắt để nhìn lại Đại Trúc Phong lần nữa. Cũng chẳng biết rằng, sư tỷ liệu rồi có còn nhớ đến hắn nữa hay không?

Trương Tiểu Phàm nghĩ đến đây, tự nhiên trong lòng trống vắng, thở dài một cái, tâm hồn đau khổ không gì vơi đi được, bèn quay đầu bỏ đi. Nhìn theo sau lưng Trương Tiểu Phàm, Bích Dao bản thân không biết phải nói gì. Phải một lúc sau, cô mới từ từ quay đầu lại, nhìn hai bức tượng tôn thần, lạy rồi khẩn rằng: "Thánh mẫu nương nương, rủ lòng tha tội nhân gian, xin bảo vệ và giúp đỡ cho hắn, Minh Vương tôn thượng, người nắm giữ quyền lực của trời, xin cứu..." Lời Bích Dao nói ra đến đây đột nhiên đứt đoạn, cô bất động quỳ trên mặt đất, giây phút đó tưởng chừng như bốn phương tĩnh lại, nhưng trong đầu cô như giữa biển rộng, sóng to gió lớn, song hình như có một tia sáng lóe lên giữa đầu ngọn sóng ấy, thoát ẩn thoát hiện, Bích Dao muốn nắm chặt và ghì lấy nó bằng tất cả sức mạnh ý chí. Đoạn cô ngược đầu lên, nhìn chăm chú vào cánh tay phải của bức tượng Thiên Sát Minh Vương, nhìn tới rồi lại nhìn lui, trong đầu như có ai nói lớn: "Không đúng, không đúng trên tượng thần hình như thiếu mất cái gì đó..."

Bích Dao nhìn chằm chằm xuống đất, không khí chợt trở nên nặng nề khó thở, cuối cùng, cô đưa mắt nhìn lên bức tượng thần thiếu mất cánh tay phải. Đột nhiên đôi

chân mày của cô dựng ngược lên, không kềm nổi nói thật to: "Cây búa Khai Thiên, đúng rồi, cây búa Khai Thiên biến đâu mất rồi?"

Vốn trong ma giáo truyền thuyết, U Minh Thánh Mẫu tạo ra vạn thiên thần linh, còn Thiên Sát Minh Vương khởi tạo ra trời đất, là hung thần nắm giữ hình phạt, so với thuyết thần Bàn Cổ khai thiên lập địa truyền lại cho đến ngày nay thật khác nhau nhiều lắm. Tục truyền rằng Thiên Sát Minh Vương tay phải cầm một cây búa rất lớn gọi là "Khai thiên cự phủ", cố nhiên sau đó đời sau tạc tượng tất nhiên phải theo hình dạng cây búa đó mà làm. Nhưng tức thời bức tượng tôn thần đó, cánh tay phải lại hoàn toàn trống. Bích Dao ở trong ma giáo đã lâu, Thiên Sát Minh Vương là đệ nhị tôn thần một trong hai tôn thần lớn nhất, quyết không thể có ý bất kính được. Song người xây dựng nên Tích Huyết Động và Luyện Huyết Đường cũng là một phái hệ của ma giáo, tất nhiên phải có cùng tín ngưỡng.

Trương Tiểu Phàm trở về động, ngồi lại xuống sàn, yên lặng không nói một lời nào, trong lòng đang nhớ về cố nhân nơi Đại Trúc Phong, chợt thấy Bích Dao chạy vội vào, mặt đầy vẻ vui mừng, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ngồi đó liền nói lớn: "Nếu người còn muốn sống, thì phải nhanh nhanh lên"

"Cái gì thế?" Trương Tiểu Phàm nói bằng một giọng rất kinh ngạc, ngược nhìn Bích Dao như một cơn gió lao vào gian Tàng Bảo Thất, hần nhất thời do dự, nhưng vì khát vọng muốn sống mà phải đứng dậy.

Vừa vào đến gian thạch thất, đã nghe thấy tiếng Bích Dao reo lên, chỉ thấy cô đang cố gắng nhặt lấy một cây búa lớn từ trong đồng binh khí rỉ sét, nhìn bộ dạng Bích Dao cố sống cố chết, cây búa đó chắc phải nặng lắm.

Trương Tiểu Phàm vội chạy lại, giúp Bích Dao đỡ cây búa lớn đó lên, quả nhiên nó nặng ghê gớm, cả hai người liên thủ chỉ có thể nhắc lên từ từ mà thôi, "Cô định làm gì thế?", Trương Tiểu Phàm hỏi Bích Dao. Cô chẳng thém nhiều lời, chỉ nói: "Nếu người còn muốn sống, mau giúp ta khiêng cái búa này đến chỗ hai tượng thần đằng kia đi"

Trương Tiểu Phàm hít vào một cái mạnh, đoạn nói: "Cô, cô làm cái gì thì phải nói chứ?"

Bích Dao chẳng nói chẳng rằng, chỉ vừa kéo lê cây búa vừa đi, nhưng chỉ bước được vài bước thì thấy đã mệt nhoài, dừng lại thở dốc, Trương Tiểu Phàm lắc đầu thở dài, chẳng muốn nghĩ đến mấy chuyện trong quá khứ nữa, hai người hợp sức, bằng một sức mạnh ghê gớm, cuối cùng cũng kéo được cây búa đến trước hai bức tượng tà thần. Lát sau Trương Tiểu Phàm khinh khỉnh nhìn Bích Dao, trăm ngàn lần chẳng muốn nghe cô nói gì hết, chỉ im lặng gắn cây búa nặng khủng khiếp lên cánh tay bức tượng.

Vốn rằng Trương Tiểu Phàm trong lòng đã hoài nghi, nay vạn bất đắc dĩ phải làm theo những việc của ma giáo, tự nhiên thấy giận điên lên, nhưng chẳng muốn trách Bích Dao, lại thấy cô ấy một mình nỗ lực như thế, lòng bỗng chùng xuống, nghĩ rằng trước sau gì cũng chết nơi đây chi bằng hoàn thành tâm nguyện của Bích Dao cũng tốt, nghĩ đoạn bước lên trước, tận tình giúp sức.

Cây búa đó đặc biệt to lớn, lại phải kéo đi một đoạn dài, sức nặng không tưởng tượng nổi, cộng thêm cả hai người đã mấy bữa không ăn, hoàn thành việc này có thể nói đã là một kỳ tích, nhìn lại tưởng chừng như là một nhiệm vụ bất khả thi. Sau khi gắn cây búa lớn lên cánh tay bức tượng, Trương Tiểu Phàm ngồi bệch xuống, thở dốc: "Cô, học... học, cô, nếu cô không xuất hiện, học... học, ta khả dĩ có thể sống thêm được ba ngày nữa, hiện tại sống được ba giờ cũng nhiều lắm rồi"

Bích Dao miệng cũng há miệng thật to mà thở, vẻ hưng phấn trong ánh mắt phần nào lịm đi vì đuối sức, nghĩ một lát, cô di đến bên cạnh bức tượng tôn thần, cẩn thận nhìn ngắm kỹ càng, chỉ thấy bức tượng Thiên Sát Minh Vương sau khi đã gắn cây búa lên, quả nhiên nhìn rất uy phong, khí thế bừng bừng. Bích Dao đứng trước bức tượng cung kính hành lễ, khẩn rằng: "Minh Vương Tôn Thương, xin tha thứ cho đệ tử vô lễ..."

Nói xong, cô đưa tay nắm lấy cán búa, thử lay động xem sao, kéo lên kéo xuống, chẳng có tí động tĩnh nào. Cây búa to thế này, Bích Dao tự nhủ, nếu có động tĩnh gì thì phải có rồi chứ. Trương Tiểu Phàm ngồi dưới đất, nhìn thấy hành động kỳ lạ đó của Bích Dao, chỉ biết lắc đầu.

Bích Dao nín thở, thấp giọng nói: "Không đúng rồi, cơ quan ở đây đúng ra phải..." Lời nói khiến lòng càng lúc càng nóng nảy, khí lực tập trung hết ở tay, kéo mạnh chiếc búa một cái, đột nhiên tay phải của Thiên Sát Minh Vương dịch chuyển một bên, mấy giây sau, từ trong thạch thất vang lên những âm thanh hết sức kỳ lạ.

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng lên, còn Bích Dao mặt mày hoan hỉ, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Phàm chạy đến hợp sức cùng Bích Dao, dùng lực kéo mạnh, chỉ thấy cây búa khổng lồ nơi cánh tay phải của bức tượng dịch chuyển đến giữa không trung thì ngừng, giây lát sau, từ trong động vang ra những âm thanh đinh tai nhức óc.

Cả hai người vô cùng ngạc nhiên, tưởng như sấm nổ chớp giạt, cảm thấy hai tai đau nhói không chịu được, liền đưa tay bịt chặt lại. Giây phút sau, âm thanh sấm động đó chỉ tăng mà không giảm, nhưng đằng sau hai bức tượng tôn thần, hai phiến đá cứng đột nhiên tách ra hai hướng, để lộ một thông đạo, những bậc đá tạo thành những bậc thang nối dài, dẫn thẳng lên phía trên như muốn chọc thủng vào bóng tối.

Lúc này, hai bức tượng tôn thần trong thạch động bỗng rung lên dữ dội, đầu tượng vỡ toang rơi xuống cùng với những khối đá khác, hai người chẳng nói với nhau lời nào, nhất thời đồng lòng chạy về phía những bậc thang đá, mất hút vào trong bóng đêm.

Kỳ thực là tám trăm năm trước, ma giáo Luyện Huyết Đường xây dựng Tích Huyết Động, nghĩ rằng ngày sau nhờ xảy ra biến cố, trong tình cảnh bị quân địch bao vây tấn công vạn nhất không biết thoát thân thế nào, nên cố tình xẻ trong lòng núi mà xây nên thông đạo này, lúc địch tấn công vào, chính là con đường thoát thân, chỉ lát sau đó, Tích Huyết Động sẽ tự động sụp đổ, đem vô số những bí mật của Luyện Huyết Đường cùng kẻ địch chôn vùi mãi mãi.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao hai người chạy trong thông đạo, đằng sau không ngừng gia tăng những âm thanh dữ dội, đất đá trên đầu ầm ầm rơi xuống, nếu chạy chậm một bước, chắc đã bỏ xác ở lại, thực sự đem hết sức lực còn sót trong người mà chạy thật nhanh. Phía trước hai người là một màu đen như mực, đường hầm vừa hẹp lại vừa tối, cả hai không biết đã té ngã bao nhiêu lần, phải chững lại bao nhiêu lần, chỉ nghe bốn bề ầm ầm sấm động, cát vỡ đá bay, như thể cả ngọn Không Tang Sơn đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, rung lên liên tục, rồi cuối cùng bằng một thứ khát vọng sinh tồn mãnh liệt, cả hai người từ phía cuối đường hầm nhìn thấy một tia ánh sáng le lói.

Nơi thông đạo mở ra là giữa lưng chừng Không Tang Sơn, ăn sâu vào phía dưới một ghè đá nhô ra, phía trên cây mọc um tùm, cực kỳ bí ẩn, quả nhiên vì thế mà tám trăm năm nay không ai tìm thấy, đến cả con cháu đời sau của Ma giáo cũng không hay không biết.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao loạng choạng té ngã cùng một lúc, người này đè lên người kia, chỉ nghe một tiếng "Ầm ầm..." thật lớn, những phiến đá ngàn cân rơi từ trên cao xuống, bụi bay mù mịt, bịt kín lối vào thông đạo, từ nay về sau sẽ chẳng ai có thể nhìn thấy hang động bí mật giữa lưng chừng núi này nữa.

Trương Tiểu Phàm bò lồm cồm trên mặt đất, miệng há to thở dốc, ngón tay bám chặt đám cỏ xanh ẩm ướt, vừa chạy thoát khỏi lần ranh giữa sự sống và cái chết, ai mà không thở gấp cho được ! Giây lát sau, tinh thần hấn dụi xuống, ngược lên nhìn xung quanh, nhìn thấy Bích Dao bên cạnh, mặt dính đầy bụi đất, hình như cảm giác được Trương Tiểu Phàm đang nhìn, cũng từ từ ngược lên nhìn hấn.

Cảm giác như được tái sinh từ từ hiện lên trên mặt hai người, đôi môi Bích Dao khẽ lay động, phảng phất trong ánh mắt dường như có dòng nước đang tuôn chảy, mờ mờ ảo ảo như châu ngọc, cô thở ra một tiếng hoan hỉ, cảm thấy giải thoát khỏi thứ áp lực tưởng chừng như vô hạn, nhất thời chẳng muốn nhớ lại gì cả, chỉ thấy trước mắt bầu trời

sao mà xanh quá, núi kia sao cao quá, gió thổi ào ào, núi non ánh lên một màu xanh biếc hiền hòa như chứa đầy châu ngọc, cành đào khê rung động trong gió, khắp thế gian đâu cũng nhìn thấy những cảnh đẹp mỹ lệ xúc động lòng người.

"Chúng ta, chúng ta sống rồi!" Bích Dao sung sướng hét lên giữa những ngọn núi xanh thẳm cùng bầu trời cao vợi. Trương Tiểu Phàm bên cạnh cười lớn, nhìn Bích Dao hét lên sung sướng, bất giác như nhìn thấy nụ cười đẹp nhất thế gian.

oOo

"Lép lép..."

Ngọn lửa bốc lên từ đồng củi khô, phát ra tiếng kêu lép lép, khói bay mù mịt, Bích Dao ngồi cạnh đồng củi chất cao, nhìn Trương Tiểu Phàm dùng rễ cây cột chặt con thỏ rừng vừa mới bắt vào một cành cây to, đoạn vùi vào đồng lửa đang cháy. Từ từ quay trên lửa nóng, thịt thỏ chuyển sang màu vàng, mỡ chảy ra ngoài đọng lại thành từng giọt, rơi xuống như nước. Thịt thỏ quay mùi thơm nức mũi, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Lúc còn trong cơn động đã đói ngấu đói nghiêng, Bích Dao ngồi yên không hé môi, cố ngăn không cho nước bọt chảy ra, nuốt vào ừng ực, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm động tác chả lấy gì làm vội vàng, đang tính toán thời gian và độ chín của thịt, cánh tay như thói quen đặt ở ngang hông, đột nhiên sắc mặt trở nên hoan hỉ...

Bích Dao liền hỏi: "Thế nào rồi?"

Trương Tiểu Phàm hài lòng, lấy ra một túi nhỏ đeo ở lưng, vừa cười vừa nói: "Không thể tin được cái đói khát đã biến đi rồi, thứ này bên ta đã lâu, nhưng chẳng thèm chú ý, nay lại đem ra dùng"

Bích Dao chồm tới nhìn cái túi nhỏ đó, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm mở túi ra, để lộ bên trong một cái bình nhỏ xíu, trong lòng vô cùng tò mò, nhồm dậy để nhìn cho rõ, Trương Tiểu Phàm nói không ra hơi: "Cái này, cái này chính là gia vị..."

Trương Tiểu Phàm mãi nguyên cười nói: "Ta xuống núi vốn mang theo thứ này bên mình, nhớ như có lúc phải qua đêm ngoài trời, thì cũng có đồ ăn ngon mà thưởng thức, không ngờ ngày hôm nay lại dùng đến."

Bích Dao nhìn chằm chằm Trương Tiểu Phàm, chỉ im lặng nhìn hẩn cẩn thận rắc đều lên thịt thỏ thứ bột không biết là ngũ vị hương hay muối, đoạn từ từ quay con thỏ trên đồng lửa, mùi hương mỗi lúc một nhiều thêm. Cô chưa từng thấy qua chính đạo

nhân sĩ ra ngoài mà mang theo gia vị nấu ăn, nhìn bộ dạng hẩn, chắc chắn trong danh môn chánh phái là đệ tử chuyên lo việc bếp núc.

Một lát sau, Trương Tiểu Phàm cúi đầu ngửi ngửi, vui mừng nói: "Được rồi, có thể ăn được rồi."

Bích Dao ngồi bên cạnh chờ mãi không được cảm thấy buồn bực, mùi thơm như tô như vẽ xộc vào mũi, bất giác nổi cả da gà khắp người, ngửi thấy mùi thơm ấy, cả người bủn rủn, như nhẹ đi mất mấy phần, Bích Dao ngồi im không nói, nếu không cẩn thận che giấu chỉ sợ Trương Tiểu Phàm nghe thấy bụng nàng đang sôi lên ùng ục.

Đúng lúc đó thì nghe Trương Tiểu Phàm bảo rằng đã ăn được rồi, trước mắt Bích Dao là một con thỏ quay vàng rực, mùi thơm không ngừng bốc lên, tí nữa là nước bọt trào hết ra ngoài, chịu không nổi thò tay chụp lấy, tức thì rút tay lại kêu lên một tiếng "Á..." rất to, do quá nóng vội mà bị bỏng.

Trương Tiểu Phàm thấy thế phì cười: "Đừng vội vàng chứ...", đoạn lấy thịt thỏ ra khỏi đồng lửa, lắc qua lắc lại cho mỡ chảy ra hết, thịt cũng từ từ nguội lại, rồi cẩn thận xé một cái đùi thỏ đưa cho Bích Dao: "Cô ăn đi." Bích Dao lập tức xòe bàn tay ra, đón lấy miếng thịt bỏ ngay vào miệng, bất chợt nhìn thấy Trương Tiểu Phàm nở một nụ cười thâm, ánh sáng xuyên qua những kẽ lá trên cao, nhảy múa trên gương mặt Tiểu Phàm, trông xinh xắn vô ngần.

Không hiểu vì sao, mặt Bích Dao trở nên đỏ lựng, nàng xoay người ra phía sau, không nhìn Trương Tiểu Phàm nữa. Tiểu Phàm bụng đói cồn cào, chẳng thèm để ý làm gì, liền xé một cái chân thỏ ăn ngấu nghiến. Mới ăn được phân nửa, hẩn đã thấy Bích Dao xoay người lại nhìn hẩn, ngạc nhiên nói: "Nhà người làm sao, làm sao mà thịt này lại ngon vậy?"

Trên gương mặt Bích Dao ánh lên một màu hồng hồng, ánh sáng phát ra từ đồng củi khô đang cháy lép lép, nhẹ nhàng lướt trên mái tóc dài mềm mại của cô, Bích Dao hạ giọng: "Nó ngon lắm..."

"Sao thế?" Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

"Ta, ta đã ăn xong rồi..." gương mặt Bích Dao trở nên ôn nhu, vừa pha chút ngại ngùng e thẹn, Trương Tiểu Phàm miệng há hốc, nhất thời im lặng không biết nói gì. Bích Dao cuối đầu, cũng im lặng mất một lúc lâu, giây lát sau, Trương Tiểu Phàm như choàng tỉnh, á lên một tiếng. Hẩn ngẩng đầu lên, gượng gạo lắp bắp, nói không thành câu: "Ta, ta không nhìn cô, cô, cô nhìn ta... cái này cho cô nè" vừa nói tay vừa chìa cái đùi thỏ ra, hai mắt vẫn nhắm chặt. Giây lát sau, Bích Dao dường như không động đậy gì, Trương Tiểu Phàm thu hết can đảm, mở mắt ra, chỉ thấy Bích Dao đang nhìn hẩn, vẻ mặt hình

như đang cười, hai mắt dịu dàng, bất giác hắn cảm thấy có gì đó thật nhẹ nhàng thoáng qua trong tim, cúi đầu thấp giọng, vừa nói vừa nở một nụ cười: "Cô ăn giúp ta hết phần này đi nhé..."

Trương Tiểu Phàm không biết phải giải thích sao, chỉ biết chìa miếng đùi thỏ ra, mặt đỏ lên như trái gấc, cảm thấy vô cùng xấu hổ, thật ra cánh tay mà hắn chìa ra cho Bích Dao là tay phải, vốn đang cầm miếng đã ăn một nửa, phần thịt còn lại thì cầm phía tay trái. Trương Tiểu Phàm lí nhí: "Không phải..." rồi bẽn lẽn đổi tay, đưa phần thịt mới cho Bích Dao, miệng lắp bắp: "Ta, ta nghĩ là, rằng..."

"Ta biết..." Bích Dao nói rồi nhận lấy miếng thịt quay, xé ra bỏ vào miệng nhai ngon lành: "Ngon quá, trong đời ta món ngon nhất mà ta đã từng ăn chính là miếng thịt thỏ mà người làm cho ta hôm nay."

Trương Tiểu Phàm trong lòng sung sướng tột cùng, ngược nhìn Bích Dao gương mặt thanh tú mỹ lệ, nửa vì nụ cười của nàng, nửa vì lời khen chân thành mà trái tim đột nhiên xao động, chẳng dám nhìn nàng lâu, há miệng ngậm cái đùi thỏ nhai ngấu nghiến.

Con thỏ xấu số, gặp hai kẻ đói ăn lâu ngày, chẳng cần nói nhiều trong phút chốc đã biến mất sạch sẽ không còn dấu tích. Được ăn no thỏa thích sau mấy ngày đói lả, thật là niềm hạnh phúc lớn lao. Bích Dao tìm thấy giữa lưng chừng núi một cái khe nước nhỏ, cả hai người bên cái khe đó tắm rửa sạch sẽ (!!!), giây lát sau buồn ngủ không chịu nổi. Căn nguyên vì mấy ngày qua trong sơn động thần kinh căng thẳng quá độ, luôn nghĩ rằng bản thân đang vật lộn giữa lằn ranh của sự sống và cái chết, đến khi thoát ra rồi, cả cơ thể và tinh thần đều thư giãn, cơn buồn mạnh mẽ ập đến không một lời báo trước.

Bích Dao nằm trên bãi cỏ xanh xanh bên khe nước, ngủ trước tiên, Trương Tiểu Phàm cũng thấy buồn ngủ dữ dội, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Bích Dao, ánh mặt trời chói loáng, nhảy múa lấp lánh trên thân thể hai người. Tiểu Phàm bất chợt quay sang nhìn mái tóc và gương mặt nàng sau khi tắm gội sạch sẽ, tóc nàng xổ tung ra, lòa xòa phủ lên gương mặt dần dần sáng lên như ngọc, nước da nàng trắng hơn cả tuyết, nguyệt thẹn hoa nhường. Nàng nhắm nghiền đôi mắt, bình yên nằm trên thảm cỏ xanh vơi vơi, gió nhẹ lay, mái tóc cũng vì thế mà xao động, dưới ánh mặt trời lấp lánh, trông lại càng rực rỡ diễm lệ hơn bội phần.

Bất thần trong giấc ngủ của mình, Bích Dao hình như mơ thấy điều gì, chân mày nhíu lại, tay phải như quán tính duỗi thẳng ra, nắm lấy bờ vai Trương Tiểu Phàm, bấu

vúi vào người hắn, giây lát sau, đôi môi nàng nở một nụ cười mãn nguyện, như thể đã tìm thấy cho bản thân nàng sự bình yên tĩnh tại vậy.

Trương Tiểu Phàm cả người ngây dại, nhìn sang gương mặt Bích Dao tuy tiêu tụy vì mấy ngày gian khổ nhưng vẫn ngời ngời vẻ mỹ lệ vô ngần, biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra nhưng hắn chưa lần nào đủ dũng khí cầm lấy bàn tay nàng, giờ chỉ biết nằm yên nơi đó, bất động, cơn buồn ngủ phút chốc ập tới, mắt hắn díp lại, tựa hồ như quên hết những gì xảy ra chung quanh, trong phút chốc chẳng còn phiền não gì nữa.

Giữa khu rừng, những cơn gió vẫn không ngừng chơi đùa, thổi rì rào qua những tán cây, qua đầu ngọn cỏ xanh rì, lướt trên mặt nước trong vắt đang lững lờ trôi, phát ra những tiếng rít nhẹ nhẹ, giây lát sau, chính ngọn gió ấy đến phảng phất đùa chơi trên thân mình của hai người trẻ tuổi đang chìm đắm trong ngủ bình yên nhất thế gian.

- o O o -